

[Carl Petersen.]

Det kan være, at der er Slagterier, der har udbetalt mindre, men jeg ved, at der ogsaa er nogle, som har udbetalt mere. Det, der har Interesse at faa at vide i denne Forbindelse, er jo, hvad den virkelige Indtægt er af de Svin, som Landmanden leverer. Lad os faa det frem, for det er det, der har Interesse — betydeligt mere end, hvilken Forrentningsprocent vi har.

Kan produktionsmæssige Hensyn ikke begrunde en højere Pris end 4 Kr. 50 Øre og 2 Kr. 60 Øre, skal jeg villigt indrømme, at den Indtægt, som Husmændene opnaar ved disse Priser, nemlig, som jeg oplyste før, 4 400 Kr., langtfra synes tilfredsstillende. Ganske vist maa man i denne Forbindelse anføre, at en Indkomst paa 4 400 Kr. paa Landet er noget andet end den samme Indtægt i Byerne.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at vel er den Indkomst forholdsvis høj sammenlignet med, hvad Husmændene tjente før Krigen — jeg har allerede nævnt Tallene —, men det, at Husmændene tidligere havde en Indtægt, som ikke var rimelig, bør naturligvis ikke komme dem til Skade i Dag. Lige saa vel som vi ser med Tilfredshed paa, at der efterhaanden sikres Landbrugets Medhjælpere Lønninger, der svarer til Arbejdernes i Byerne, ser vi naturligvis med Tilfredshed paa, at der sikres Husmændene en Indtægt, der svarer til, hvad tilsvarende Befolkningsgrupper tjener i Byerne. I 30erne er vort Parti Gang paa Gang gaaet i Spidsen for at sikre Husmændene rimelige Forhold. Jeg behøver blot at nævne den Svineordning, der da blev gennemført. Alligevel har Forholdene i denne Befolkningsgruppe været utilfredsstillende, og hertil kommer, at Husmændene er ramt særlig haardt af Spærringen af Adgangen til at opnaa udenlandske Foderstoffer, paa hvilke deres Bedrift i høj Grad er baseret. Jeg vil sige med det samme: Vi ser derfor i mit Parti med den største Sympati paa, at den Ordning, der nu bliver truffet, sikrer Husmændene, jeg vil ikke sige en Særstilling, men en bedre Stilling, saaledes at deres Indtægt i alt Fald bringes op paa omkring 5 000 Kr. En Udvej hertil vil det utvivlsomt være, at der ydes Statstilskud til Foderkager og Foderkorn, men for Foderkornets Vedkommende har man jo for kort siden ved Gennemførelsen af Kornloven forhindret, at Husmændene faar nogen Andel deri, idet eventuelt indført Korn skal godskrives det store Landbrug. Jeg fristes derfor til at spørge det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der ifølge

Avisreferater har udtalt, at der maaske kunde ydes Fragttilskud — til hvad? For det kan sikkert ikke være det ærede Medlems Mening, at det skulde være til Korn, der eventuelt kommer til Landet, og som altsaa skal afskrives paa Afleveringspligten, saaledes at de større Brug foruden at faa frigjort noget Korn til Frihandel, som sikkert efter Regeringens Forslag ikke vil blive billigere, ogsaa skal have Fragttilskud til dette Korn. Det kan ikke være det ærede Medlems Mening. Det kan godt være, det havde været klogere, hvis man havde forhandlet noget mere indgaaende om Kornloven i Rigsdagen, end Tilfældet var, og havde ofret lidt mere Opmærksomhed paa det Ændringsforslag, mit Parti stillede.

En Betænkelse ved at yde Støtte til Billiggørelsen af denne Foderimport er naturligvis de valutamæssige Hensyn, idet der nødvendigvis skulde ydes Støtte til Import af Foderkorn, som det valutamæssigt overhovedet ikke kan betale sig for Landet at importere. Dette er jeg enig med den højtærede Minister i. Kan man bygge paa de noget optimistiske Beregninger i den af Landbruksraadet udgivne Bog om „Landbrugets Produktion og Økonomi“, er en vis begrænset Import af Foderkager selv med de nuværende høje Priser dog fordelagtig, idet en saadan Import muliggør en langt bedre Udnyttelse af Grovfoderet og derfor i Virkeligheden i nogen Grad vil være bestemmende for, hvor stor Produktionen kan blive af den Høst, vi har af Danmarks Jord. Vælger man at give Tilskud til en begrænset Foderkageimport, taler imidlertid baade sociale og produktionsfremmende Hensyn for, at Tilskuddet til Kagernes Billiggørelse først og fremmest kommer de smaa Brug til gode, idet de især mangler det nødvendige Tilskud af proteinrigt Foder.

Den anden Udvej, der kunde tænkes benyttet, er at differentiere Afregningsprisen for Smør og Bacon, saaledes at Regeringens Forslag om Afregningspriser paa 3 Kr. og 5 Kr. pr. kg under en eller anden Form kommer til at gælde for de mindre Brug, medens Afregningsprisen for de øvrige bliver de opnaaede Eksportpriser. Jeg skal ikke komme langt ind paa disse Ting. Disse Enkeltheder bliver der formentlig rig Lejlighed til nærmere at drøfte, naar Lovforslagene gaar i Udvalg.

Et er imidlertid at kræve visse Tilskud til Landbrugsproduktionen, et andet er, hvorfra Pengene til Tilskuddet skal komme. Man maa ikke glemme — det vil jeg gerne understrege —, at Landbruget ikke er den eneste Befolkningsgruppe, som kan have